

Anička a jej mamička

Mária Nováková

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	GKBN
Mária Nováková	Greenie knižnica	CC-BY-NC-ND	Prvé (2014)	110011

O knihe a obsah

Anička a jej mamička je prvou knihou Márie Novákovej, ktorá je určená tak deťom, ako i mamičkám. Vtipné i vzdelávacie myšlienky sú zasadené do krátkych rýmovaných básničiek, ktoré sa dobre čítajú a zároveň sú moderné i jednoduché, použiteľné napríklad na Hviezdoslavov Kubín.

Žiadne rozprávky z úplne inej éry, ale myšlienky, ktoré sú práve teraz aktuálne. Spoznajte Aničku, bežné živé dievčatko, ktoré spoznáva svet očami dievčaťa, a jej mamičku – ktorá sa pokúša vychovať svoju dcéru úplne sama a musí popri tom pracovať, platiť účty a trápiť sa, aby mohla mať Anička lepší život ako mala ona. Ukazuje sa detská bezstarostnosť, ako protiklad života dospelých, ako i chuť pomôcť, niečo dokázať a ukázať svetu, že svet detí a dospelých môže byť prepojený. Básnická zbierka je zároveň malým darčekom pre zodpovedné mamy, ktorým na svojich deťoch naozaj záleží a ktoré si zaslúžia zlepšenie nálady, pochopenie i uznanie.

Obsah

Anička a jej mamička.....	1
O knihe a obsah.....	2
Ceruzka.....	4
Cigareta.....	5
Rande.....	6
Bábika.....	7
Kvet.....	8
Voľný čas.....	9
Zmrzlina.....	10
Písmeno X.....	11
Záhrada na mesiaci.....	12
Čarodejnica.....	13
Zlí ľudia.....	14
Varenie.....	15
Mamička, kúp mi koňa.....	16

Ceruzka

„Kúpim ti nové ceruzky,“ povedala mamička,
„ale ja mám svoju jednu,“ odpovedá Anička.
„Jedna je na školáčku málo, môže sa zlomiť,“
„opravím ju, zašijem ju, len sa po ňu musím skloniť.“
„Ceruzka sa nezašíva, musí sa kúpiť nová,“
„moja sa dá. Ak treba, zavolám doktora!“
„Doktor s ceruzkou neporadí, on lieči ľudí,“
„dám jej preto ľudské meno, len čo ju zobudím.“

Mamička si chytá hlavu, niečo také nepozná,
aby sa zašívala ceruzka a ešte hovorila zo sna.

Tak to Anička tvrdila a že si aj spieva,
pre mamičku je to ceruzka a dcéra ju hnevá.
„Môžeš kúpiť ďalšie ceruzky, budem iba rada,“
„ako si praješ. Raz pochopíš. Si ešte mladá.“
„Potrebujem viac ceruziek, aby nebola sama,“
„rozumiem ti dcérka moja, však som tvoja mama.“

Cigareta

Anička našla cigaretu schovávanú v kvetináči,
nepozná ju, nechce skúsiť a už sa na ňu mračí.

„Dieťa moje, kde si našla niečo tak škaredé?

Nezačni prosím ťa fajčiť, ani za nič na svete.“

„Neboj sa, nebudem fajčiť, našla som ju teraz,

hovorila si že prestaneš, ale ty ma hneváš.“

Mamička je z toho smutná, musí s pravdou von,

zabolí to a je to ťažké ako bežať maratón.

„Začala som pre šéfa v práci, vôbec si ma neváži,

potom aj pre suseda, čo má hlasnú hudbu v garáži,

pridal sa tvoj slávny ocko, keď prišiel zafajčený on,

kam som mu ich mala schovať? Čo takto na plafón?

Fajčím aj pre tetu Zuzanu, z ktorej mám nervy,

stále počúvam len navar, uprac to a žehli!“

„Mamička, už nie si taká pekná a jemná,

Prajem si... aby si prestala. Pre seba i pre mňa.“

Rande

„Mamička moja, čo je to rande?

Spomenula pani učiteľka našej bande,

že budem mať rande s Miškom,

len čo ma dobehne s výškou.“

Mamička sa zasmiala poriadne,

aké rande a v akej bande?

„Anička zlatá, aj rande raz bude,

alebo nádherné, alebo zaspíš v nude.“

„Čo je to rande, dá sa to zjest’?

Alebo bude v telke, keď bude šesť?“

„Rande je schôdzka alebo stretnutie,

po dni alebo týždni príjemné vypnutie,

spoznáš niekoho lepšie, aj to treba,

musíš sa pekne obliecť a potom sa nebáť.“

„Stretneme sa pri škole, keď prídeš po mňa,

s tebou pôjdem na rande a lepšie ťa spoznám.“

Bábika

„Mamička, ale ja už nechcem bábiky,“
„Si ešte maličká a ona chce tvoje dotyky,“
„Ale ja som veľká a ona nerastie so mnou,
mala by si ju zobrať za svojou kožnou.“
„Za kožnou? Anička, čo si to vymyslela?
Prečo taká myšlienka ako výstrel z dela?“
„Nerastie a bojím sa, že je asi chorá,
ani neviem kedy bola posledne u doktora.“

„Anička, zlatičko, bábiky tam nechodia,
donesiem ti z obchodu a druhú vyrobia,
zošijú, naplnia a zabalia s láskou,“
„stále je rovnaká. S rovnakou maskou!
Ani sa nemaľuje, stále pozerá dopredu,
stále ju musím ja niesť za ruku k obedu,
aj tak nič neje a nová by tiež nejedla,
mám radšej deti, tie aj niečo povedia.“

Kvet

Anička uteká s vetrom o preteky,
cez horu a míňa v nej všetky smreky,
dorazí na lúku, ktorá vonia po kvetoch,
vidí v nich to čo rodičia v svojich deťoch.

Zatúži odtrhnúť tú najkrajšiu kvetinu,
chce ozdobiť aj tak krásnu vázu maminu,
keď tu sa zháči a zastaví svoje ruky,
ktorú vybrať, keď krásne sú celé zhluky?

„Mamička, doniesla som ti trochu zeme,
z tej lúky, kde budú kvety až do jesene.“

„Načo si doniesla to skoro kilo?

Nestíham ja sadiť, všetko by zhnilo.“

„Ale ja zasadím, neboj sa mamička,

kvety čo vždy potešia tvoje líčka,

žlté i červené budú na poličke,

chcem spraviť radosť tebe, mojej mamičke.“

Voľný čas

„Mamička, poďme dnes do kina.“

„Nemôžem, to by som sa zbláznila,

upratujem, periem a žehlím,

na kino teraz nemám nervy.“

„Poďme potom na zmrzlinu,

jahodovú alebo nejakú inú.“

„Zlatá moja, ja času nemám,

tak rýchlo sa ani nespamätám.“

„Prejdime sa po parku trochu,

rada pôjdem po tvojom boku.“

„Anička, ale ja nestíham,

unavená vstávam i líham.“

„Raz postavím kino v parku,

tam budeme pozerat' na Polárku,

ja si dám zmrzlinu a ty fľašu,

pre mňa macíka a tebe more času.“

Zmrzlina

„Mamička, pôjdeme dnes na zmrzlinu?“

„teraz? Je zima, nechceš dobrotu inú?“

„Dám si sveter ten najteplejší a bude teplo,
tak pod' so mnou na zmrzlinu kým je svetlo.“

„Ale no tak, Anička, veď si teraz chorá,
iba včera si išla pozrieť pána doktora,
čo by ti povedal keby si šla počas jesene,
na zmrzlinu, alebo niečo iné studené?“

Anička sa nevzdáva a vybojuje svoje,
nezaujíma ju či sú jej myšlienky choré,

„Dávno som nebola a veľmi mi chutí!“

„Ak budeš dobrá tak ti ju zajtra kúpim.“

„Ale nechcem pre seba, to by nechutila,
pamätáš sa ešte, keď ti na kolenách skončila?

Hovorila si, že len deti majú od zmrzky špiny,
to lebo chodíme na zmrzlinu len cez letné prázdniny.“

Písmeno X

„Už ovládaš všetky písmená?“

„Okrem toho krížika čo miesto nemá.“

„Aký krížik? Myslíš X? Alebo to nechceš?“

„X mi vôbec netreba, aj tak je len v sexe.“

„Odkiaľ poznáš také slová, slečinka?“

„Viem zapnúť telku a nie som malinká?“

„Čo to teda je, moja milá? To som zvedavá.“

„Pozri si večer po desiatej, ja zajtra vstávam.“

„Anička moja, nemala by si sa teraz učiť?“

„Učila som sa včera, či ma chceš, zahlušiť?“

Kedy si sa ty učila, prídeš domov a pracuješ,
raz s vysávačom a potom pri hrncoch tancuješ,
ale ja sa mám stále učiť, však skoro všetko viem,

aj to písmeno čo je v sexe ľahko napíšem.“

„Nie je len tam, je aj inde, napríklad v taxíku,
a to je čo? Nepoznám to. Ešte nemám v malíčku.“

Záhrada na mesiaci

„Mamička, prečo boli ľudia na Mesiaci?
Myslíš, že tam išli... nudili sa na Zemi asi.“
„Ale nie, tak to nebolo, aj tu mali zábavu,
tam išli zapichnúť do Mesiaca zástavu.“
„Ja by som ju dala na záhradu vedľa višne,
tam by ju videl každý kto by okolo išiel.
Nemali záhradu niekde na Mesiaci?“
„Záhradu a tam? Normálna si?“

„Ja by som tam záhradu urobila,
bola by len taká malá a milá,
najkrajšia široko ďaleko,
plná veľkých jabloní i smrekov.“
„Jablone a smreky? Anička moja,
smrek nie je ovocie, tie sa tam nehodia.“
„Ale hodia! Ty si nikdy na Mesiaci nebola,
postavím jablone a smreky vedľa topola.“

Čarodejnica

„Mamička, ty si istotne čarodejnica.“

„Iste si sa zbláznila a patríš do blázninca,

musím platiť účty a upomienky,

otravujú ma s prieskumom mienky,

a ty ma nazveš nejaká bosorka,

čo ti na to poviem? Že si potvorka?“

Aničku nezaskočila, presne toto čakala,

zvlášť keď sa to pýta keď sa mamička ponáhľa.

„Vieš navariť dobré jedlo aj keď nemáš z čoho,

niekedy keď ťa všetko bolí nepovieš ani slovo,

dokážeš stále upratať aj tam kde nie je špina,

nakúpiš tak že nikdy nechýba ovocie a zelenina,

rýchlo zaliat' dokážeš kávu aj keď si len vstala,

pamätáš si všetko len nie to kedy si sa hrala,

lepšie ako ja vždy vieš čo si na zajtra pripravím,

pre mňa si krásna čarodejnica a nikdy ťa neupálím.“

Zlí ľudia

„Mami? Mami, čo sa stalo?“

„Ale nič, nič nezabralo.“

„Neviem či sa to zahojí.“

„Viac ako tvár ma srdce bolí.“

„Kto ti ublížil, mamička?“

„Spýtaj sa svojho tatíčka.“

„Ale ja som ho nevidela.“

„Ja áno, aj keď som nechcela.“

„Prečo je zlý a správa sa tak?

Viem že chodí ako vandrák,
ale neviem prečo ublížil tebe,
asi mu naozaj... je...“

„Kto ťa naučil také slová?“

„On a teba pred ním schovám,
do skrine kde máme veci,
iba dobrý sa tam zmestí.“

Varenie

„Rada by som sa naučila variť,
viem že tebe sa to darí,
možno si opálím prsty,
až sa raz do toho pustím,
ale nemôžem sa toho báť,
s jedlom sa dá predsa hrať.“

„Nestačí ti čo ja navarím?
Alebo nevieš ako sa snažím?“

„To je iné, mamička moja,
máš kráľovstvo plného stola,
ale nemáš čas na sničky,
zaprášené máš knižky,
chceš telku pozerat',
ale vždy je tu večera,
ktorú treba každý deň,
nemusím pomôcť, ale smiem?!“

Mamička, kúp mi koňa

„Budem mať narodeniny, tak si prajem koňa.“

„Srdiečko moje, spadla si na hlavu z balkóna?

Vieš čo to je postarať sa o také zviera?“

„Neviem ale naučím sa, kde je tvoja viera?“

„Aká viera? Prosím ťa pekne, prečo koňa chceš?“

„Lebo poníky sú pre deti, to sama dobre vieš.

Chcela by som koňa nech takého pre mňa mám,

donesiem mu mrkvu a potom ho osedlám.“

„Anička, ale mať koňa je zodpovednosť,

potrebuješ poznať silu aj jemnosť,

postarať sa o stajňu, o seno a všetko,

to nezvládneš v paneláku ty moje žriebätko,

ani v rodinnom dome a zvlášť keď si maličká,

kam by si išla prevetrať svojho koníčka?“

„Ale kone sú nádherné a vycítia charakter,

vedia ak nikomu neveríš, tak mi mamička ver!“